

ΤΟΝ ΤΟΠΟΝ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΑ....

Τον τόπον που γεννήθηκα κρατώ τον στην καρδιάν μου,
καμάριν μου τζιαι πόθον μου τζιαι για παρηγοράν μου.
Τα σπύθκια, τα χωράφκια του, τες στράτες που παρπάτουν,
τα νώθω μες στο γιαίμαν μου, αληθινά σαν να 'τουν.

Μα καρκιοσπάζω τζιαι πονώ που το χωρκόν μου τώρα
δεν ημπορώ να το χαρώ, σαν ξένος σ' άλλην χώραν.
Αλλάξαν του το όνομα, την πίστην, την ψυσιήν του
τζιαι πολεμούσιν, σαν θερκά, να φαν τζιαι το κορμίν του.

Όμως εγιώνι, ώσπου ζω, ποπτέ δεν το ξηάννω
τ' αγαπημένον μου χωρκόν, τον ύπνον μου τζι' ας χάννω.
Τζι' ο άνθρωπος που δεν ξεχνά τον τόπον που γεννήθην,
νεκρός τζι' αν είναι, σαν τον δει, αμέσως ανεστήθην.

Γι' αυτό τζι' εμείς που θκιώξασιν μακράν που το χωρκόν μας,
να 'χουμεν πάντα μες στον νουν πως εν χωρκόν δικόν μας.
Τζι' η πίστη μας η δυνατή που τζιαι βουνά σηκώνει,
το σκλαβωμένον μας χωρκόν αυτή το λευτερώνει!

Χάρης Μεττής
6 Απριλίου 2012